

De Ster

De plek, waar de profeet Joseph Smith antwoord
op zijn gebed ontving

Zie blz. 392

15 November 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang

No. 22

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

HARRY KRANENDONK
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

	Blz.
EZAU, DE MISLUKKELING door Ezra C. Dalby	383
EEN VESTZAK-TRAGEDIE door Elsie C. Carroll	386
VAN DE REDACTIE:	
DE HAVEN DER WAARHEID door Lella Marler Hoggan	388
LIEFDE VOOR GOD door M. Douglas Wood	390
ENKELE DINGEN, WELKE WIJ MOETEN	
GELOOVEN. door Heber J. Grant	392
WAT ZEGSMANNEN MEENEN VAN DRANK EN TABAK . . .	395
ONZE VRAGENHOEK	394
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	393

CUNARD WHITE STAR

Expresdienst naar

AMERIKA

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passagertarieven bij de

ANGLO-CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

EZAU, DE MISLUKKELING

door EZRA C. DALBY

ALLEN VAN ons hebben de geschiedenis van den Verloren Zoon gehoord of gelezen, die al het geld ontving, dat hij maar van zijn vader kon krijgen en toen naar een verafgelegen land ging en het met verkeerde kameraden opmaakte. Toen het alles op was en hij gebrek aan voedsel had, keerde hij met gebroken hart tot zijn vader terug en smeekte, om als een dienstknecht in huis te mogen worden opgenomen, het huis, waar hij eens als een der erfgenamen werd geëerd. Hij had zijn goed opgemaakt ter voldoening zijner zinnelijke verlangens; hij had de hooge idealen, welke zijn vader hem had gegeven, geruild voor de vulgaire conversatie en lage kameraadschap van verkeerde vrienden; hij had zijn erfdeel verkocht, zijn goeden naam, zijn toekomstige vooruitzichten en zijn geestelijk erfdeel voor een „schotel linzemoes“. Dat was eveneens het geval met Ezau, den oudsten zoon van Jakob en Rebekka.

God had tot Abraham gezegd dat Hij hem kende, dat hij zijn gezin zal gebieden en dat zij de wegen des Heeren zouden bewaren. Opdat dit groote en machtige zou worden verwezenlijkt, werd Izak aan Abraham en zijn getrouwe vrouw, de standvastige Sara, geschonken als een kind der belofte. Toen, nadat de ouders den gelukkigen jongen het beste onderwijs en de juiste raadgevingen hadden geschonken waartoe ze in staat waren, werd onder zijn eigen volk en geslacht

met God's goedkeuring een vrouw voor hem gekozen. En dit gelukkige paar werd het ouderpaar van Ezau en Jakob.

Ezau was de oudste dezer twee jongens. Volgens het gebruik van die dagen behoorde het eerst geboorterecht hem toe en dientengevolge voorrang over de andere takken der familie. Dit maakte hem erfgenaam van het land van Kanaän, met al zijn geheiligde gebouwen. Geen andere man, die toen op aarde leefde, had zulk een heilig erfdeel. Volgens menschelijk standpunt maakte geen mensch in die generatie er aanspraak op, zoo dicht bij God te staan vanwege het feit, dat zijn geboorterecht hem de belofte bood, de voorvader te zijn van den Messias, den „Eerstgeborene onder vele broederen“. Het scheen voor hem mogelijk, een tweede Abraham te worden, een andere „vader der geloovigen“. Dit waren de vooruitzichten van dezen jongen man. Hij had ook een „erfgenaam der belofte“ kunnen zijn.

Naast dit alles bezat hij een aantrekkelijke persoonlijkheid. Er was niets laags of gemeens aan hem. Hij was vrijgevig, gulhartig, dapper en werd door zijn vader Izak bemind. Vergeleken met zijn broeder Jakob scheen het, dat alles in zijn voordeel en niets in zijn nadeel was.

En toch faalde hij! Er ontbrak iets aan. Hij nam zijn mogelijkheden niet waar, omdat hij zijn erfdeel niet waardeerde. De

voorrechten van zijn geboorterecht besefte hij niet. De geschiedenis van Abraham's geloof en pelgrimstocht en vriendschap met God interesseerde hem niet. Inplaats van engelen als zijn metgezellen te zoeken, bracht hij zijn tijd door met de zoons en dochters van Heth. Hij leefde slechts in het heden en had geen belang bij zijn toekomst. Geen idealen of beginselen beheerschten zijn leven. Zijn dagen werden doorgebracht met jagen en zijn avonden met zijn heiden-vrienden.

Zijn geboorterecht was ongetwijfeld reeds lang te koop, voor hij het verkocht. Jakob wist dit en anderen moeten dit ook hebben geweten. Ongetwijfeld had zijn broeder er vaak met hem over gesproken. Iemand verkoopt zijn geboorterecht zoo maar niet op eens. Hij verkoopt het eerst in zijn hart nog eens en nog eens, alvorens hij tot den uiteindelijke verkoop er van komt. Het is zoo zeker als iets, dat het Ezau niet onverhoeds werd afhandig gemaakt. Hij stond klaar om het van de hand te doen.

We kennen allen de bijzonderheden van den verkoop. Ezau kwam thuis van een genoeglijke en opwindende jacht, hongerig, en viel bijna flauw van vermoeidheid, Jakob, die meestentijds op het veld of in de tent te vinden was, maakte zijn avondmaal klaar. Ezau's blik viel op de roode linzemoes, welke gereed stond. De geur er van overtrof nog wat hij zag en hij wilde alles geven om zijn eetlust te bevredigen. „Laat mij toch slorpen van dat roode; want ik ben moe“, riep hij uit.

Het schijnt ons nu toe dat, indien Jakob een echte broeder was

geweest, hij hem wel had gezegd, om zijn gang te gaan. Doch inplaats daarvan nam hij zijn kans op een soort handel waar en zeide: „Verkoop mij op dezen dag uwe eerstgeboorte“. Arme Ezau, die dacht dat hij zou sterven van honger, gaf vlug genoeg toe; want zooals hij terecht zeide, als hij stierf, zou het voor hem toch geen waarde meer hebben.

De koop werd dus gesloten en Ezau zwoer, dat hij het geboorterecht aan Jakob had afgestaan. En in ruil daarvoor kreeg hij zijn linzemoes, en brood en wat te drinken; en toen hij verzadigd was, ging hij heen, zonder ook maar in het minst spijt te hebben van wat hij gedaan had. Wellicht dacht hij, dat hij een goede ruil had gedaan.

Indien hij ooit berouw er van heeft gehad, dan werd dit niet opgeteekend, want spoedig daarop huwde hij twee Hethietische vrouwen, iets, waarvoor God Abraham gewaarschuwd had. Ezau wist dit, en indien hij Gods zegeningen tot zijn erfdeel had gesteld, zou hij den raad van zijn vader en moeder hebben ingewonnen, alvorens dezen noodlottigen stap te doen.

Jaren gingen voorbij en Izak werd oud. Zijn oogen werden slechter en hij had het voorgevoel, dat hij zou gaan sterven. Daarom riep hij zijn oudsten zoon aan zijn zijde en vroeg hem het veld in te gaan en een wildbraad te schieten en hem een maaltijd te bereiden, alvorens hij hem den verbondszenen zou geven. Ezau haastte zich te gehoorzamen, wellicht denkend, dat hij door deze eene daad kon vergelden voor al de jaren, waarin hij zijn erfdeel had veracht.

Toen hij terugkeerde, vernam hij het bedrog, waardoor aan Jakob den zegen was gegeven. Plotseling kwam hij tot het besef, dat hij een groot verlies had geleden. En zijn wanhopige kreet: „Hebt gij maar dezen eenen zegen, mijn vader? zegen mij, ook mij, mijn vader!” moet wel zeer droevig hebben geklonken. Doch wij kunnen niet zoo erg veel medelijden met hem hebben. Voordien had hij er niet veel om gegeven. Niet eenmaal had hij getracht, het geboorterecht van Jakob terug te krijgen. Hij had geen spijt of berouw over zijn daad gehad. Zelfs nu was er geen bekeering. Hij was teleurgesteld en boos, dat was alles.

Ezau had geen zegen te ontvangen. Hij had alle aanspraak op zijn erfdeel verbeurd. Als Izak een zegen over zijn hoofd had uitgesproken, had deze geen beteekenis kunnen hebben. Zelfs God kan ons niet geven, wat wij niet bereid zijn te ontvangen. Jakob stal niets van Ezau. Hij had niets te stelen.

Ezau had zooveel goede eigenschappen, dat zijn tragisch lot ons diepst medelijden opwekt. Doch hij had de stoffelijke dingen meer lief dan de dingen Gods, en was niet de soort man, dien God als de Vader van Zijn verkoren volk zou kiezen. Hij was zonder godsdienst of verlangen om God te vinden. Hij gaf zich over aan zijn hartstochten en wellusten en leefde alleen voor zichzelf. Hij zette zijn begeerte op de dingen dezer wereld en verloor zijn titel.

Welk een les ter overdenking is dit voor ons! Hoe zeer moeten wij de tragedie van dezen onge-

lukkigen man ter harte nemen, die zijn lusten en verlangens niet kon bedwingen. Er zijn Ezau's in iedere gemeenschap, dappere, gulhartige, populaire, luchthart-entreurniet-mannen en vrouwen, die hun erfdeel even gemakkelijk en dwaas verkoopen als Izak's zoon dat deed. Zij zijn niet slecht, het ligt niet in hun voornemen om kwaad te doen, maar ze zijn zorgeloos, en te onverschillig om ernstig het goede te willen betrachten. In een oogenblik van zwakheid en plotselinge verleiding worden ze roekeloos en verliezen hun kennis omtrent waarde, verbeuren een glorieuze toekomst voor een uur van zinnelijk plezier. Zij zetten al hun komende jaren op het spel ter wille van een opwellende hartstocht en de prijs er voor is een levenslang berouw en nimmer eindigend verdriet. Hoe dwaas is dit! Slechts in het heden te leven en er niet aan te denken, hoe ons gedrag onze komende jaren zal beïnvloeden, beteekent het wandelen in de voetstappen van den ongelukkigen Ezau. Met geen hooge idealen in zijn leven, geen geestelijke schatten om hem te inspireeren, geen gemeenschap met God om hem kracht te geven, geen levensplan om hem te leiden, geen doel voor oogen, dwaalde hij zonder kaart of kompas door het leven en riep uit, toen alles verloren was: „Hebt gij maar dezen eenen zegen, mijn vader? zegen mij, ook mij, mijn vader!” Doch zijn geboorterecht en de zegen, welke de zijne hadden kunnen zijn, waren verloren, niet omdat Jakob hem bedrogen had, maar omdat hij gefaald had, ze waardig te zijn.

EEN VESTZAK-TRAGEDIE

door *Elsie C. Carroll*

FRANK'S GRIJZE pak, hetwelk zij aan het sponsen en persen was, gleed uit Peggy's armen, toen zij zich de beteekenis bewust werd van het briefje, hetwelk zij in zijn vestzak vond.

„Frank, oude vriend,

Ik kan je niet uit mijn leven laten heengaan na al de dagen en avonden, welke wij te zamen hebben doorgebracht. Ik zal Donderdag om 11.15 uur in Tremonton zijn. Kunnen wij geen klein uitstapje beramen, zooals we altijd deden — wij samen? Er zijn dingen, welke ik met je wil bespreken.

Verlaat me niet.

Als van ouds je
Jen”.

Peggy wist, dat ze moest droomen. Zoo iets kon haar niet overkomen! En toch, hier was het — een brief aan haar man van een andere vrouw, die hem zeer intiem uitnoodigde, haar te ontmoeten.

Zij voelde zich koud en warm worden. De oude, oude tragedie, welke haar leven bedreigde — en dat minder dan twee maanden na haar trouwdag.

Haar eerste ingeving was om het kantoor op te bellen en Frank te vragen, thuis te komen. Maar was er eigenlijk wel een verklaring voor zulk een briefje? Bovendien, bedacht ze zich plotseling, was Frank niet op kantoor. Hij zeide haar, dat hij mogelijk naar Thurston moest om wat af te maken, dat zijn patroon had moeten achterlaten, toen hij naar

Chicago werd geroepen en juist even voor den middag, toen zij van den kruidenier op den hoek terugkwam, had een meisje van kantoor opgebeld en gezegd, dat mijnheer Demming geprobeerd had, haar te spreken te krijgen voor hij wegging en dat hij niet voor vanavond laat zou thuiskomen.

„Ik zal Donderdag om 11.15 uur in Tremonton zijn”. Oh, het was zoo klaar als wat. Ze waren nu op hun uitstapje.

Peggy had willen schreeuwen, toen ze zich op haar bed wierp en hevig snikte. Door haar verwarde brein ging verhaal na verhaal, welke zij had gehoord of gelezen van andere bedrogen vrouwen. De tijdschriften en bioscopen waren er vol van. En zoo was het leven. Daar was haar tante Deborah, die zich nooit had gedroomd van de belangstelling van oom Peter in zijn stenotypiste, totdat het na jarenlang bedrog tot een hoogtepunt was gekomen. En daar had je Florence McCormick, die zoo zeker was van Jim's liefde en trouw, dat zij zelfs die bedriegelijke vrouw niet had kunnen gelooven, die hem haar had afgestolen, totdat Jim haar zelf zijn ontrouw beled.

Maar Frank!

En hij scheen juist zoo bijzonder veel van haar te houden — vanmorgen, toen hij haar goedendag had gekust — hij had haar vastgehouden alsof hij haar nimmer weer zou laten gaan en had haar gezegd, hoe lief en goed ze toch was.

En al dien tijd — die brief in zijn zak — en hij wetend, dat hij een andere vrouw zou ontmoeten.

Peggy zat daar en dacht er over na, wat ze zou doen. Er stond haar natuurlijk maar één ding te doen. Ze moest weggaan.

Doch de gedachte aan haar huis was ondragelijk — de vernedering na al haar verdedigingen over Frank's volmaaktheden. Zij had haar familie hun leven geschilderd als een paradijs vol heerlijkheid.

Zij kon niet naar een of andere groote stad gaan en werk vinden, want ze had geen ervaring; ze had geen getuigen; ze had slechts enkele dollars. Zij nam haar beursje en zag, dat haar geheele bezit 10.87 was.

In haar wanhoop dacht ze aan haar nicht Letitia. Zij kon voor 7.10 naar Granger gaan. Letitia zou wel verbaasd zijn natuurlijk, maar het gaf haar tijd om te denken, plannen te maken.

Ze had het gevoel, alsof haar keel in brand stond. Haar hoofd bonsde. Zij zou willen sterven. Zij kwam den middag als in een boozen droom door, deed het werk, dat gedaan moest worden; waschte het goed, dat ze wilde medenemen.

Toen ze uit het bad kwam, sloeg de klok acht uur en ze wist, dat de volgende trein pas om 11.43 vertrok. Ze wilde zoo spoedig mogelijk weg, maar ze moest haar koffer nog pakken en een afscheidsbriefje schrijven aan Frank. Den geheelen middag had ze er over loopen denken, wat ze hem zou schrijven.

Eindelijk ging ze voor het bureau zitten en nam schrijfpapier. Heel wat herinneringen kwamen

in haar op, toen ze er aan terugdacht dat Frank en zij samen het bureau hadden uitgezocht. Een maand geleden en nu het einde. In een der laden lagen Frank's brieven — een voor elken dag van die maand na het examen vóór hun trouwen. Met bitterheid overdacht ze, of hij terzelfder tijd aan dit meisje Jen had geschreven. Misschien had ze wel gelijk daar in Kemmerer met hem — „Hun heerlijke avonden”.

Blad na blad beschreef Peggy en verscheurde ze weer. De koekoekklok, Frank's verjaardagscadeau, sloeg negen, toen tien en half elf. Ze moest weg, voor Frank terugkwam — als hij voor den morgen naar huis kwam. Het meisje op kantoor had gezegd, dat het laat zou worden.

Wanhopig schreef Peggy eindelijk één regel — „Dit zal verklaren, waarom ik weg ben gegaan” en legde het met den brief, welken zij in zijn zak had gevonden, op het bed.

Zij zou rechtdoor naar het station gaan; ze kon niet naar al die lieflijke dingen kijken, welke haar aan haar verloren geluk herinnerde.

Ze nam hoed en mantel en deed het licht in de slaapkamer uit. Ze pakte haar koffer, waarvan ze dacht, dezen op een stoel bij het raam te hebben gezet. Hij stond er niet. Dan moest ze hem reeds in den gang hebben gezet, toen ze haar shawl ging halen. In het donker liep ze naar de huiskamer.

Haar hart stond stil, toen ze een sleutel in het slot hoorde steken. De deur ging open en de kamer werd hel verlicht, terwijl

(Zie vervolg blz. 391).

15 NOVEMBER 1938

VAN DE REDACTIE

DE HAVEN DER WAARHEID

door LELLA MARLER HOGGAN

DE MENSCH vraagt heden meer van het leven dan hij eeuwen geleden durfde doen. Hij vraagt meer dan de noodzakelijkheden des levens, meer dan de gemakken en luxe. Hij vraagt zekerheid. Hij verlangt zekerheid, dat niet alleen hij en zijn kinderen, doch de gansche menschheid een overvloed der gaven en zegeningen zal genieten, welke het leven rijk en schoon doet zijn.

Hij komt tot het besef, dat lichamelijk gemak alleen de ziel niet bevredigt. Het hart hongert naar iets, dat meer waarde vertegenwoordigt dan al hetgeen over de toonbanken in ruil voor geld wordt gegeven. De wereld verlangt grondslagen. De menschen beginnen de waarde des levens te schatten. Zij zoeken naar iets, dat voortdurende bevrediging, eeuwigdurende vreugde zal bereiden.

Waar zullen wij het antwoord op hun vraag vinden?

„Is er een logisch plan”, vragen wij onszelven af, „hetwelk het menschelijk hart zal bevredigen? Is er een toetssteen, welke de ziel vrede zal bereiden?”

Van ieder terrein van den arbeid stijgt de kreet op: „Ziet hier”, en „ziet daar”. De geleerde zoekt naar het antwoord, hetwelk hij zeker van het laboratorium verwacht. De opvoeder schermt met de filosofieën des levens, in de hoop de juiste combinatie te vinden.

De mensch is in een chaos vol onrust. Hij vraagt, twijfelt, vreest, minacht tradities van het verleden, zoekt naar nieuwe terreinen, luistert naar de verblindende voorboden van ramp en chaos. In eigen kracht wandelend, gaat hij zijn eigen filosofie te buiten. Zijn pocherige theorieën voor algeheelen vrede en broederschap lijden een voor een schipbreuk en worden over boord geworpen.

Doch uit deze massa van verwarring en harte pijn komen tot ons droomen van liefde, afgebroken gezangen, stukken waarheid, welke wij in onzen droomtempel verwerken . . .

De waarde, welke wij aan onze schatten hechten, wisselt met de wisselende jaren, en wij werpen het oude weg om plaats te kunnen maken voor het nieuwe. Gedachten, welke wij met stelligheid heden aanvaarden, kunnen morgen een belemmering voor vooruitgang zijn. Wij worden heen en weer geslingerd. Met bezorgd hart en twijfelenden geest rennen wij langs de hoofdwegen des levens tot een falend doel.

„Door welk licht”, vragen wij onszelven af, „werden andere generaties geleid? Want groote en goede mannen zijn door de jaren heen met zekeren voet en duidelijk inzicht voortgegaan. Waarom moeten wij in duisternis struikelen?”

Het antwoord staat met groote letters op de geschriften van het

verleden geschreven, indien wij slechts onze oogen tot lezen willen openen. Het leven is geen onzeker doelwit in de duisternis. Er staat achter de gansche tragedie een doel, een leidende geest, welke de bestemming des menschen vormt.

Zij, die de tijd als leeraars der waarheid heeft toegejuicht — de profeten, de dichters, de helden — hebben allen een licht gevolgd, het eeuwige licht des geloofs. Hoog verheven op een heilige plaats, verspreidt hij zijn licht in de duisternis, ten einde de menschen veilig binnen te leiden in de Haven der Waarheid.

Mozes betwijfelde de goddelijkheid niet, welke hem naar het Land van Belofte leidde. Nephi werd niet van zijn aangewezen koers afgewend door een verkeerde filosofie. Het was geen falend licht, hetwelk het ruwe pad van onze pioniers over het vasteland verlichtte. Het was een zekere gloed, welke leidde tot een juist doelwit, de glans van eeuwige waarheid. De pioniers gaven de kracht van hun wezen nederig ter wille van dit alles.

Wij zijn erfgenamen van die groote nederigheid en toewijding. Hetzelfde havenlicht, hetwelk hen veilig deed landen, zendt zijn welkome stralen in de duisternis van deze kammervolle eeuw. Die toorts der waarheid, welke de Meester aanstak, schijnt op de

hoofd- en bijwegen van het leven. Geleid door zijn licht, zal nederigheid voortgaan, niet tot den nederlaag, doch tot eeuwige overwinning.

Nog kort geleden verkondigde Marconi, de meester der radio, zijn overtuiging: „De wetenschap is nauwelijks meer dan het flauwe licht van een zaklantaarn in het donkere woud, waarin het menschdom zich moeizaam zijn weg tot God baant. Slechts geloof kan de kloof tusschen den mensch en het oneindige overbruggen.”

In de chaos en verwarring van den huidige tijd mogen wij onze weg niet verliezen. Laat ons dapper voortbouwen aan den tempel onzer droomen. Doch laat ons er zeker van zijn, dat wij daarin geen verduisterde idealen aandraagen, geen vergeefsche filosofie der menschen — slechts waarheidsschatten.

Laat ons vasthouden aan het goddelijk licht, zooals dit van de Haven der Waarheid uitstraalt. Het zal ons voorzien van kracht en wijsheid voor onze dagelijksche taak; het zal ons versterken voor ieder uur van angst, waarin wij mochten geraken; het zal een zingende melodie in den dageraad zijn; een gebed voor vrede in de duisternis; een stralende vreugde om met ons mede naar de eeuwigheid te dragen.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Het schoone bosch nabij Palmyra, waar de profeet Joseph Smith zijn eerste visioen ontving, staat op de voorpagina van deze Ster afgebeeld. De mooie schakeering van licht en schaduw geeft het aan als een ideaal plaats voor iemand, die met zijn Schepper alleen wil zijn. Dank zij de groote zegeningen, aan het opzenden van het nederig gebed verbonden, zal deze plek in het hart van iederen Heilige der laatste dagen steeds een dierbare plaats innemen.

LIEFDE VOOR GOD

door M. Douglas Wood

(President der West-Duitsche Zending)

„Gij zult den Heere uwen God lief hebben” (Luk. 10 : 27).

TEN EINDE God lief te hebben met geheel het hart en ziel en verstand, moet men zichzelf zeer goed beheerschen. Het wordt van een goed persoon gevergd, dat hij eerder het noodige verricht dan hetgeen hem het beste uitkomt. Velen onzer zijn bang om boven het gemiddelde te leven. Er is een oud gezegde, dat luidt : „Het goede is vaak de ergste vijand van het beste”. Hoe dikwijls laten wij goed genoeg achterwege, wanneer juist de extra poging, het feit van liefde met het geheele hart, ziel en verstand het noodzakelijke verschil zou hebben uitgemaakt. Zoo vaak staan wij tegenover de dingen op passieve wijze. Wij hebben wel lief, wanneer het maar niet te veel moeite kost. Wij werken wel, wanneer het onze plannen maar niet dwarsboomt en wij doen, wat wij moeten doen. Op elk levenspad leidt deze geest nimmer tot succes. Wij moeten doen, wat ons ook te doen staat „met ons geheele hart, ziel en verstand”, indien wij ergens willen belanden. Dit is eveneens waar met het Evangelie, en onze liefde voor God. Wanneer wij daartegenover staan met een halfbereidwilligen geest, zullen wij nimmer in staat zijn te gaan waar wij heenwillen. Slechts wanneer hiermede gepaard gaat die geest van „geheel het hart, ziel en verstand”, hebben wij de juiste houding jegens een succesvol leven.

Wij gelooven, dat het leven begint met de houding en niet met de veertig. De liefdeshouding is het belangrijke. Wanneer wij zoover zullen komen, dat wij iets kunnen beschouwen vanaf het standpunt, hetwelk God wenscht, dat wij zullen innemen, dan zullen wij de plaats bereiken, waar wij waar geluk kunnen genieten. Indien iemand zijn leven wijdt aan het overwegen van de rechtvaardigheid der dingen, dan beheerscht hij zichzelf en bovendien is de grootste strijd, welke wij hebben te strijden, de strijd met onszelf. Wij trachten de dingen te heiligen, welke wij willen doen en dan voelen wij ons gelukkig. Wanneer wij nu het lichaam er toe kunnen brengen om het geweten te volgen, zijn wij gereed tot harmonie. De geest heeft eeuwen en eeuwigheden vol ondervinding doorgemaakt. De geest vertoefde eens in de tegenwoordigheid van God. Het was de geest, welke in het voorbestaan leefde en het goddelijk plan, hetwelk deze aarde werd gegeven, hoorde. Het was de geest, welke gehoorzaamheid beloofde. Het was de geest, welke juichte van vreugde, toen het geheele bestaansplan werd gegeven. Deze geest nu is in een lichaam geplaatst, hetwelk nimmer in de tegenwoordigheid van God is geweest. Een lichaam, hetwelk geen ondervinding heeft gehad; een lichaam, dat met de plannen van God onbekend is. Hij verwacht, dat de geest het lichaam op die goddelijke wegen

zal leiden, zoodat het te zijner tijd celestiaal kan worden gemaakt en in de tegenwoordigheid van God vertoeven. Om die reden heeft de geest gewoonlijk gelijk. De tucht, waaronder het lichaam moet staan, is somtijds zwaar en het lichaam rebelleert, dan hebben wij de strijd. Een van hen zegeviert. Elk besluit is een stap voorwaarts, of achteruit. De goddelijke plannen zijn voor beide, het lichaam en den geest. Wanneer zij werken in samenwerking met de wet van God boven al het andere, dan kunnen zij vooruitgang maken.

Wij hebben de liefde voor God in ons leven een tweede plaats laten innemen. Wij hebben het tot iets gemaakt, waarover wij ons soms niet behoeven te bekommeren, inplaats van het een deel van ons dagelijksch leven te doen zijn, een middel, waardoor al onze handelingen en daden kunnen worden geregeld. Liefde voor God is de maatstaf, waarnaar al onze daden, al onze gedachten worden gevormd en gegeven. Liefde voor

God is niet maar soms, ze is een houding. Ze is het overheerschend oogmerk van ons leven.

Wij gelooven, dat er in onze aanbidding van God een persoonlijk element schuilt. Wanneer wij begrijpen, dat Hij onze Hemelschen Vader is, en dat Hij in ons persoonlijk en als een groep het allergrootste belang stelt, doet het Hem meer zijn dan een te benaderen persoon. Dan beseffen wij, dat het een genoeg wordt om God lief te hebben. Wanneer wij meer met God bekend worden en Hem begrijpen, wanneer wij Zijn redenen voor het verrichten der dingen trachten te kennen, wanneer wij Zijn handelwijze trachten te vinden, dan zullen wij nieuwe doeleinden en nieuwe vreugde in het leven smaken. Hebt u opgemerkt dat, wanneer wij hier menschen ontmoeten en meer bevriend met hen worden, wij hen meer waardeeren en liefhebben. Wij gelooven, dat het goed is om den tijd er af te nemen en op die wijze met God bekend te geraken.

* * *

Een Vestzak-Tragedie

(Vervolg van blz. 387)

Frank's stem galmde: „Zeg, ben je al klaar! Je moet gedachten kunnen lezen! Ik heb me dood gehaast om op tijd terug te zijn, zoodat we naar het station kunnen gaan! Ik wist maar niet meer, of ik je had gezegd, dat Jen kwam!” Hij omhelsde en kuste haar, terwijl hij sprak.

„Maar wat — wie —?”

„De brief, dien ik gisteren ontvang van Jenkins Mallory, mijn ouden oorlogskameraad. Hij zal

hier om 11.15 uur zijn en wij moeten hem gaan halen. Kom lieveling, we moeten opschieten. Ik heb de motor niet eens afgezet.”

„Oh - goed - maar ik - ik - moet - eerst een - zakdoek - krijgen!” In de kleine slaapkamer deden drie vlugge bewegingen een koffer onder het bed, een verfrommeld stuk papier in de papierbak en een brief in den vestzak verhuizen.

ENKELE DINGEN, WELKE WIJ MOETEN GELOOVEN

WIJ HEBBEN menschen bekeerd vanaf het land van de middernachtszon tot aan Zuid-Afrika; ik heb vele menschen ontmoet, die tot ongeveer vier kerken behoorden, en die nimmer vrede, voldoening, vreugde en tevredenheid vonden, totdat zij het Evangelie van Jezus Christus vonden, zooals dit door den profeet Joseph Smith weder op aarde is gevestigd.

Op vele plaatsen heb ik menschen ontmoet, die ons geloof hebben bestudeerd. Enkelen hunner zeiden dan: „Ik zou alles kunnen aannemen, hetwelk uw volk onderwijst, als het niet was voor dezen man, Joseph Smith. Als u hem maar kon uitschakelen”.

De dag zal nimmer komen, waarop wij dat kunnen doen. Wij zouden net zoowel kunnen ondernemen, om Jezus Christus, den Zoon van den levenden God, uit te schakelen. Of Joseph Smith zag God en sprak met Hem, en God Zelf stelde Jezus Christus aan den jongen Joseph Smith voor en Jezus Christus zeide Joseph Smith, dat hij het instrument zou zijn in de handen van God om het ware Evangelie van Jezus Christus weder op aarde te vestigen — of het zoogenaamde Mormonisme is een sage. En Mormonisme is geen sage! Het is de kracht Gods tot zaligheid; het is de Kerk van Jezus Christus, onder Zijn leiding gevestigd, en al het ongeloof der wereld kan de grondfeiten, aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen verbonden, niet veranderen.

Iedere Heilige der laatste dagen gelooft, dat God aan den jongen Joseph Smith verscheen en iedere Heilige der laatste dagen gelooft, dat God Zelf Jezus Christus voorstelde aan den jongen Joseph Smith als „Mijn Geliefde Zoon, hoor Hem.”

Alle Heiligen der laatste dagen gelooven in den inhoud van het boek, getiteld *Leer en Verbonden* der Kerk en in dat boek lezen wij van de verschijning van Jezus Christus aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in den Kirtland-tempel. Een verslag hiervan is te vinden in Afdeeling 110 van de *Leer en Verbonden*.

Waarom is het, dat de Heiligen der laatste dagen de menschen kunnen bekeeren? Het is, omdat zij de waarheid hebben aan te bieden, omdat er aangaande de goddelijkheid van het werk, waaraan zij verbonden zijn, geen twijfel in hun hart bestaat.

Ik ben buitenmate dankbaar, dat het mijn taak is geweest, in nederigheid, doch met dankbaarheid tot God, mijn stem te verheffen en te getuigen, dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van den Levenden God is en dat Joseph Smith een profeet van God is. Ik heb me er in verheugd, dat er tijdens al mijn reizen en in alle vergaderingen tijdens de zes en vijftig jaar, waarin ik voor het belang der Kerk heb gereisd, nimmer een ding te vinden is geweest, dat mijn geloof ook maar in het minst heeft aangetast en oorzaak was, dat ik ging twijfelen

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Najaarsconferenties te Utrecht en Den Haag

Te Utrecht zal op 19 en 20 November a.s. de najaarsconferentie worden gehouden, welke aanvangt op Zaterdagavond 7 uur met een vergadering voor alle ambtenaren (essen).

Zondagsbijeenkomsten om 10.30 v.m., 3 en 7 uur n.m.

Het Haagsche district zal zijn conferentie houden op 10 en 11 December a.s. De volgorde der bijeenkomsten zal dezelfde zijn als die, geldend voor Utrecht.

Huwelijksinzegening

Op 12 October j.l. werd te Utrecht in de gemeentezaal aldaar door Oud. H. W. Draper het huwelijk ingezegend van Cornelius de Jong en Neeltje van Hattum, welke plechtigheid door vele leden alsmede vrienden en bekenden werd bijgewoond.

Ook wij voegen alsnog onze beste wenschen bij de zoovele voor zeer veel vreugde en voorspoed in het verder leven.

Verhaal- en Gedichtwedstrijd

Hierdoor willen wij onze lezers nogmaals attent maken op de aankondiging van genoemden wedstrijd, te vinden in *De Ster* van 15 September.

Wij wijzen er op, dat de inzending spoedig zal worden gesloten, zoodat wij u alsnog aansporen, uw pogingen in die richting wel te willen aanwenden.

Ontslagen

Broeder Johannes Overdiek, die als eerste raadgever in de Genealogische Vereeniging is werkzaam geweest, werd op 1 November eervol van dit ambt ontslagen.

Broeders J. Schipaanboord Jr., gemeentepresident, L. Rhijsburger, raadgever en J. Overduyn secretaris van de gemeente Leiden, werd eveneens een eervol ontslag gegeven. Deze personen hebben zeer ijverig en nauwgezet hun taak verricht, en met een woord van dank voor hun bewezen diensten werd hun dit ontslag verleend.

* * *

aan de goddelijkheid van het werk, waaraan de Heiligen der laatste dagen zijn verbonden.

Joseph Smith was het instrument in de handen van den levenden God om het ware plan van leven en zaligheid weder op aarde te herstellen. Ik weet, dat velen in de wereld dit niet gelooven, doch ieder getrouw, waar Heilige der laatste dagen krijgt vroeg of laat een persoonlijk getuigenis van God aangaande de goddelijkheid van dit werk — dat het inderdaad is, wat het voorgeeft te zijn, namelijk het plan van leven en zaligheid, het Evangelie van den Verlosser der wereld. Ik ben zeer dankbaar, meer dan ik door de kracht, welke God mij heeft ge-

geven, om mijn gedachten te uiten, ooit zou kunnen doen, voor een kennis aangaande de goddelijkheid van dit werk, voor een kennis, dat God leeft, dat Hij onze gebeden hoort en verhoort. Ik ben zeer dankbaar voor de kennis, dat Jezus Christus de Verlosser der wereld is, de Zoon van den Levenden God en dat Jezus Christus inderdaad tot Joseph Smith sprak; en dat Joseph Smith was en is een profeet van den levenden God en dat hij door alle talloze eeuwen der eeuwigheid heen zal staan aan het hoofd van deze, de laatste bedeeeling, de bedeeeling van de volheid van het Evangelie van Jezus Christus.

— Heber J. Grant.

ONZE VRAGENHOEK

(Door middel van onzen Vragenhoek stellen wij de lezers van *De Ster* in de gelegenheid, leering op te doen uit de beantwoording derveler vragen, welke ons steeds bereiken. Het staat een ieder vrij, zijn bijdrage aan dezen Vragenhoek te geven. Waar het niet mogelijk mocht zijn, de vragen in deze rubriek op te nemen, zullen deze per afzonderlijk schrijven worden beantwoord. - De Redactie).

* * *

1. Wat bewijst een voorbestaan ?

Antwoord : De eenige bewijzen voor een voorbestaan zijn die van persoonlijke getuigenis en die, te vinden in de oude en moderne geschriften.

Het is voor iemand, die in den Bijbel als het Woord van God gelooft, onmogelijk het feit van een voorbestaan te verloochenen. Aangaande het voorbestaan van Jezus Christus lezen wij :

„In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

Dit was in den beginne bij God.

En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van dien Vader), vol van genade en waarheid.”

Christus liet Zijn persoonlijk getuigenis dienaangaande achter, toen Hij Zijn discipelen vroeg :

„Wat zou het dan zijn, zoo gij den Zoon des menschen zaagt opstijgen, daar Hij tevoren was ?”

In Jeremia 1 : 5 lezen wij de woorden van God tot den profeet :

„Eer Ik u in uw moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd ; Ik heb u den volken tot een' profeet gesteld”.

Job bevestigt eveneens een voor-

bestaan, evenals zoovele andere profeten van ouds zulks deden.

2. Wat is het verschil tusschen den Heiligen Geest en den Geest van God ?

Antwoord : De Geest van God, Geest der Waarheid, Heilige Geest, Geest en Trooster zijn synoniemen, welke in de Schriften voorkomen van den Heiligen Geest, een personage van geest, begiftigd met de eigenschappen en machten der Godheid. In Zijn persoon kan de Heilige Geest, evenals God zelf, slechts op één plaats tegelijk zijn. Doch in Zijn macht en invloed is Hij overal. Het is door en door middel van deze macht en invloed, dat God het heelal schiep en bestuurt. En het is deze macht en invloed, welke gewoonlijk wordt bedoeld, wanneer de uitdrukking Geest van God wordt gebruikt.

3. Wat wordt met het „Plan van Zaligheid” bedoeld ?

Antwoord : Het „Plan van Zaligheid” is dat groote goddelijke plan, waarin voor het welzijn der menschheid werd voorzien. Het doel er van is, de volmaaktheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen. Hierdoor was des menschen vóórsterfelijke geest in staat, een sterfelijk lichaam op te nemen en de ondervindingen en kennis van dit leven op te doen.

WAT ZEGSMANNEN MEENEN VAN DRANK EN TABAK

Zwemmen

Jack Hadfield, een bekende Engelsche zwemmer en houder van vele kampioenschappen, zegt: „Ik ben een levenslange onthouder van alcohol en tabak. In al mijn ervaring ben ik nimmer in aanraking gekomen met een eerste-klas atleet, die tijdens zijn training alcohol gebruikte.”

Mej. Mercedes Gleitze, een bekende marathon-zwemster, legt zeer den nadruk op een algeheele onthouding. Ze zegt: „Ik zou mijn beroep als voortdurend zwemster niet anders kunnen uitoefenen. Ik ga accoord met andere atleten en zegsmannen, die beweren, dat alcohol het verstand ernstig benadeelt en aldus in tegenstrijd is met lichamelijke geschiktheid”.

Mej. Annette Kellerman, een bekend zwemster, danseres en filmster, zegt: „Ik heb nimmer een cocktail of drank van eenig soort aangeraakt. Sinaasappelsap is mijn voornaamste drank. Vrienden hebben gezegd, dat ik niet veel van het leven kon genieten door zulk een levenswijze. Daar

maken zij hun grootste fout. Omdat ik me altijd fit gevoel, geniet ik juist wel van het leven. Het is voor mij niet noodig om mijn genoegen te vinden, door mijzelf aan alcohol over te geven”.

G. P. K. Gosh, een jonge Indiaan, heeft het wereldrecord gebroken door 79 uur, 24 minuten te zwemmen. Na 50 uur in het water te zijn geweest, versloeg hij een schooljongen in een 30 meter race met 10 meter. Hij is onthouder. Een brief van den secretaris der Centrale Zwemclub van Calcutta. luidt: „Ik mag zeggen, dat mijnheer Gosh een algeheele onthouder is van alcohol en alle soorten drank. Hij rookt niet. Hij gelooft zeer sterk in de goede uitwerking van zuivere melk en drinkt dit immer voor en tijdens zijn zwemproeven”. De brief gaat voort: „Mijnheer Gosh zal blijde zijn, wanneer u jonge menschen zijn advies wil overbrengen, om zich van alcohol en andere geestrijke dranken te onthouden, wanneer ze groote atleten willen worden”.

* * *

IEDERE HEILIGE der laatste dagen dient bekend te zijn met de leeringen van het *Boek van Mormon*. Het is nu reeds bijna honderd en negen jaar in omloop. Het werd aangevallen, bespottelijk gemaakt en vervloekt, en toch kon in al dien tijd geen hoofdstuk, bewering of woord worden tegengesproken. Integendeel, de bewijzen nemen steeds toe en hierdoor wordt zijn goddelijkheid aangetoond. De resultaten van het lezen van het *Boek van Mormon* zijn immer: Bevordering van het geloof in het Evangelie, een beter begrip van den Bijbel, een grootere overtuiging dat de zendingen van Joseph Smith en de Kerk goddelijk geïnspireerd waren en zijn. - John D. Giles.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

MANHATTAN

(A) 16 NOVEMBER

WASHINGTON

(A) 30 NOVEMBER

De Populaire „Presidenten”:

ROOSEVELT

(A) 23 NOVEMBER

HARDING

(A) 7 DECEMBER

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag, Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68